

Afgørelsen af, hvorvidt en Ydelse skal kunne anses som Tiende, saa meget mere, som Tvivlen formentlig hyppig netop vil dreje sig om, hvorvidt en Ydelse er Tiende eller Offer.

Blandt Accidenserne har man medtaget Betalingen for Udstedelsen af Attester, dog med den Begrænsning, at der for hver kirkelig Handling kun skal kunne fordres een Attest udstedt uden Betaling en vis begrænset Tid efter Handlingens Udførelse. En ubegrænset Adgang til at fordre slige Attester udfærdigede uden Betaling vilde let kunne medføre en Mangel paa Omsorg for Opbevaringen af disse Attester, som der ingen Grund er til at begunstige, og hvorved der vilde paaføres Præsterne en større Ulejlighed end tilbørligt. Ved Fastsættelsen af det Beløb, hvormed Attestgebyret afløses, vil Hensyn kunne tages til, at det saaledes kun bliver en begrænset Afløsning, der finder Sted.

Fra det kjøbenhavnske Præstekonvents Side er der — i en Erklæring, som Ministeriet har afæsket det med Hensyn til de særlige Bestemmelser, som Forslaget indeholder angaaende en eventuel Afløsning i Kjøbenhavn, jfr. nedenfor — rejst Tvivl om, hvorvidt det, der ydes ved Konfirmation, kan jevnstilles med de egentlige Accidensofre. Konventet bemærker herom:

- 1) at der overhovedet ikke eksisterer nogen Forpligtelse til at yde noget som helst Offer i Anledning af Konfirmation eller Forberedelse til samme, — hvorfor der ogsaa af et meget stort Tal af Forældre intet ydes. Men heraf synes at følge, at det overhovedet ikke lader sig gøre at afløse denne Ydelse, eftersom man derved vilde paalægge alle at erstatte, hvad nogle (og i dette Tilfælde for den langt overvejende Del kun de velstillede) have skænket i Frihed.

Men hertil kommer endnu:

- 2) at saavel „den forskellige Karakter, Præsternes Arbejde med Konfirmationsforberedelsen har fra den øvrige ham paahvilende Embedsgerning“, som „det særlige Forhold for Hovedstadens Vedkommende, at det staaer Forældrene frit for at vælge, hvilken af Hovedstadens Præster de ønske til at forberede deres Børn til Konfirmationen“, stiller denne Gerning saa forskelligt, at det ogsaa efter Sagens Natur synes rimeligt, at Friheden til at sende Præsterne et Vederlag kan bevares, selv om de egent-

lige Accidensofre falde bort (jfr. Kirkekommissionens Betænkning af 1892, hvoraf de anførte Citater ere tagne).

Ministeriet har ikke kunnet anse de af Konventet her fremsatte Indvendinger imod at medtage Konfirmandofret under Afløsningen for at være saa afgørende, at der af Hensyn til dem er Grund til at undtage dette Offer fra Afløsningen. Hvad Indvendingen under Nr. 2 angaar, henvises til, hvad nedenfor vil blive udtalt angaaende Præsternes Adgang til fremtidig at modtage frivillige Gaver. Og hvad det under 1) bemærkede angaar, da gælder den Indvending, at man ved en Afløsning vilde paalægge alle at erstatte, hvad nogle have skænket i Frihed, i Virkeligheden al Afløsning af Accidensoffer; thi selv om det ikke er absolut „i Frihed“, at dette Offer erlægges, saa gælder det dog for Størstedelen af dette Offer, at det er en frivillig Sag, hvor meget der erlægges, og navnlig gælder det om alt Accidensoffer, at dette ingenlunde har paahvilet alle, men kun dem, der have begæret den Tjeneste af Præsterne og Kirkebetjentene, for hvilken Ofret erlægges. Men netop i denne ejendommelige Blanding af Tvang og Frivillighed maa — som ogsaa en af Biskopperne har bemærket i sin Erklæring — Grunden søges til den ugunstige Stemning imod disse Ydelser, som det bl. a. er dette Lovforslags Hensigt at raade Bod paa. Det, der skal opnaas ved det, er, at enhver af Menigheden i ethvert kirkeligt Anliggende skal kunne henvende sig til sin Præst uden at behøve at overveje, om han skal yde ham noget herfor, og hvad han skal yde ham, men med den sikre Overbevisning, at baade Præsten og Kirkebetjentene faa, hvad der tilkommer dem herfor, og at Udgifterne bæres ligeligt af Menighedens Medlemmer, enhver efter hans Evne og saaledes, at de, der intet formaa at yde, ogsaa helt fritages derfor, uden at de behøve at bede derom eller at undse sig for at søge Præstens Tjeneste.

Som Lovforslagets Titel angiver, har Ministeriet — ligesom ved de tidligere Lovforslag om Højtidsoffers Afløsning — ment at burde blive staaende ved at aabne en Adgang til Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser m. m., og Forslaget vil derfor, om det bliver ophøjet til Lov, ikke gribe forstyrrende ind i de Menigheder, hvor der endnu maatte herske Tilfredshed med de bestaaende Forhold saavel blandt de